

τοὺς ἄλλους, πρέπει νὰ τὸ ἴδιο νὰ λέγωμεν καὶ νὰ θέλωμεν καὶ διὰ τὸν αὐτόν μας. Τί θὰ εἶπῃ Γιαννόπουλος; Ἡ Γεωργίου, ἡ Ἰωαννίνα, ἡ Κολοκοῦδου; τὸ ἴδιον εἶνε. Ἐὐν ἐρωτᾷτε ἀνθρώπους, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων ἡμῶν, τῶν διαβάζοντων τὰ ὅλα, θὰ σῶς εἰποῦν ὅτι δὲν ἔχουν ἰδεῖν. Καὶ πολλοὶ δικαίως καὶ πολλοὶ φρονικῶς. Μεταξὺ τῶν ἁλλων κακῶν ποῦ πλῆθύνοντες ἐδὼ εἶνε καὶ αὐτό: Γράφομεν ἕνα ἔθρονον, ἕνα διήγημα, ἐκδίδομεν ἕνα βιβλιαράκι καὶ οἱ φίλοι μας, ὅσοι μᾶς ἀγαποῦν, ὅσοι ἔχουν ἐνδιαφέρον, μᾶς λένουν, εὐγε εὐγε καὶ ἐμεῖς νομίζομεν, ὅτι, ἔγινε, ἐτελείωσεν ἡ δουλειά, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα μεγάλοι καὶ ἡ Ἑλλάς ἐπρόκοθεν. «Ὀχι! καὶ ἡ ἕξις καὶ ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ τιμὴ πρέπει νὰ ἀποκτάται μὲ χίμα καὶ βήμα βήμα ἀγωνιζόμενοι. Πρέπει νὰ εἴμεθα φειδωλότατοι εἰς τοὺς ἐπαινούς. Πρέπει νὰ προσέχωμεν νὰ μὴ δημιουργώμεν θεοὺς τιποτένιους. Ἀμα σπουδῆς ἔχον καὶ τοῦ κατὰ τῆς εἰς τὸν σθεῖρον, φώναζε ἔπειτα ὅσον θέλεις, ἅμα ἰδῶς ὅτι τενεκές αὐτὸς ἔγινε πλέον. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἔχω παρὰ μίαν μόνον ἑξήκωσιν τὴν ὁποῖαν διατυπώνω ὡς θεμελίον καὶ ἐπίμονον καὶ καθημερινὴν παρὰκλήτην, τρεῖς τῶρα μῆνας τακτικῶς εἰς τοὺς τεταγμένους νὰ ἐμφανίζον καὶ νὰ κυκλοφοροῦν τὰς νέας Ἰδέας, τὰς ἀγαθὰς Ἰδέας, δηλαδὴ εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον, νὰ βοηθῶνται ὥστε νὰ φανῇ ὅχι ἡ ἐργασία, ἀλλὰ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας μου, διότι ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ τὴν συμπληρώσῃ οἱ, παρὰ τὸν ἀχρεῖον χαρακτηρὸν μου τὸν δυσχερεστοῦντα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ αὐτὸ δι' ἐμένα εἶνε ὑπερῶς κατόν. Τὰ ἄλλα ἔπειτα ἔρχονται μόνον τῶν. Τὰ χίμα καὶ μόνος μου.

ΠΑΡΙΚΑΝΕ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΑΔΙΚΑ! ΑΔΙΚΑ!

Φιλῶτατε «Νουμά»

Ἐξήκοντα, πολλὰ ἔξοντα καὶ χριτωμένα ὅσα ὁ κ. Κ. Κατσιμπαλῆς ἔγραψε εἰς τὸ τελευταῖον τεύχος τῆς «Κριτικῆς» περὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου καὶ τῆς Δραμ. τοῦ Ὁδείου Σχολῆς. Ἀμίμητον ἰδίως ἐκεῖνο τὸ «Labiche à la pallicare» ποῦ μᾶς σερβίρει κάθε τὸσον τὸ βασιλικόν, καθὼς καὶ τὸ «Voyage d'agrément de Mr Truffier».

Κατόπιν τοῦ προοιμίου αὐτοῦ, τοῦ εὐλακρινεστάτου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ ἐρασιτέχνης κύριος νὰ τοῦ παρατηρήσω ὅτι ἀδίκως καὶ παραλόγως, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνασχετοῦ ρεύματος τῆς εὐφρολογίας, κατέταξε εἰς τὴν χορείαν τοῦ Labiche καὶ τὸν Χάουπμαν, εἰς τὴν τάξιν δὲ τῶν à la pallicare μεταφραστῶν καὶ τὸν μεταφραστὴν τοῦ «Ἀμαξῶ Ἐνσελ».

Ἄν εἶνε ἕνα δράμα ποῦ ἐξαγνίζει κάπως τὰς τόσας ἀμαρτίας τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων», τὸ δράμ' αὐτὸ εἶνε ὁ ἀμαξῶ Ἐνσελ, τοῦ ὁποῖου ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία ἀνυψώθη εἰς τὸ maximum ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἰσα ἰσα ποῦ τοῦ ἐπετέθη ὁ κ. Βερναρδάκης. Διὰ τὴν μεταφράσιν δὲν λέγω τίποτε. Ἀρκεῖ ὅτι ἔγινε ἀπὸ τὸν κ. Κ. Κατσιμπαλῆς, ὁ ὁποῖος—δὲν θὰ χάσῃ ἂν τὸ μάθη καὶ ὁ κ. Κατσιμπαλῆς—εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους μας ποιητὰς καὶ τοὺς εὐτυνευομένους μας λογιῶν.

Ἰδιόκτες

Δ. Πορταζένου

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΑΒΡΟΤΗΣ

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Νουμά»

Ἐλλειψίν τάκτ' ἀδικαιολόγητον ἔδειξεν ἡ Γαλλικὴ Σχολή, ὡς ὀρθώτατα παρετήρησεν μία Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίς προχθές, μὴ προσκαλέσασα τοὺς πρωτεύοντας ἀντιπροσώπους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Δελφῶν.

Ἡ περίφημος αὐτὴ Παριζιάνικη ἀβρότης τί ἔγινε; Μήπως ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν καὶ κατέφυγε εἰς τὰ γραφεῖα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι ἐνθυμοῦνται εἰς κάθε περίστασιν πῶς ὑπάρχει ἡ Γαλλικὴ Σχολή, ἐνῶ ἐκεῖνη λησμονεῖ πῶς ὑπάρχουν Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες; Μεθ' ὑπολήψεις

Δελφίδης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— «Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ τοῦ ἀνδρονόου ἡ γλυκεῖα λαλιὰ ἀκούγεται ἀνάμετα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων» εἶνε ἡ ὥρα ποῦ οἱ ἐρατὰ γλυκοφιλοῦντες τοὺς ὄρκους στίς ἀγαπημένας τους, οἱ ὁποῖοι ἀνεμοὶ μαζῇ μὲ τὰ νερά τὰ κελαροῦντα σκορπῶναι μὴ μεθυσιτικὴ ἀρμονία στὴν μοναξιά ἡ ὁποία ἔχει ἐλαφρῶς ριχτεί τὰ λουλούδια τὰ στέρνα ἀνέτειλλαν στὸν οὐρανὸν καὶ στὴν θάλασσα ἕνας βαθὺς γαλῆσιος πέπλος ἀπλώνεται... Ἐστὶ ἀρχίζει ἡ Πικρίν τοῦ Μπαύρον, κ. Τραγουδιστὴ τοῦ Ἐσπερινοῦ. Ἀμα ἐδικάσαμε τὸ ποίημα ποῦ μᾶς ἐπέταλτε, θυμηθῆκαμε τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἐπετάξαμε, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε, τὸν «Ἐσπερινόν» σας στὸ καλὸ τῶν ἀρχέστων. Νὰ μᾶς συγχωρεῖτε!—κ. Ὁρ. Γαρπ. Μεγάλος ποιητὴς; Σὲ καλὸ σας! Μὴ ἕνας Ἀγγλος κριτικὸς τῶρα τελευταῖα ἀκόμη εἶπε πῶς μεγάλος ποιητὴς θὰ ἐγίνετο ὁ Σίλλεϋ ἂν δὲν πείθινε τόσο νέος ὁ ἰδιόκτες σας μεγάλος ποιητὴς ἔχει γράψῃ τοῦλάχιστον ἕνα τραγοῦδι σὺν τῷ «Κορυδαλλῷ»;

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Ἡ Τρελλὴ σταματᾷ κάτω ἀπὸ τὸ αἶτωμα, μὲ διασχυρὸν κρατεῖ μὲ τὸ ἕνα χεῖρ τὸ στεφάνι πλεγμένο μὲ τὸ σπασμένο κλαδί. Χαμογελοῦν τὰ μάτια τῆς, τὰ δόντια τῆς λαμποκοποῦν, ἀνάμεσα στὴ φύλλινη προσωπίδα. Προσηλωμένος σ' αὐτὴ ὁ Βιργίνιος μένει ἀκίνητος, σὺν μαγευμένοι· ἐνῶ ἡ Βεατρίκη κινεῖται γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ)

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Ἰσαβέλλα!

Ἡ ΤΡΕΛΛΗ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ Ἰσαβέλλα.

(Κάνει ἕνα βήμα πρὸς τὴν ἑμπρός).

Δὲν εἶμαι ἡ Ἰσαβέλλα. Τὸ πρῶτον πράγματα μ' ἐπὶ ῥον γιὰ ὁμοίαν τους. Δὲν μὲ βοθοῦνται πλεῖστα... Ἐμεῖς σὲ ἐπεριμένουμε στὸ δάσος. Ἐνομίζουμε ποῦ εἴχατε διαβῆ, ὁ ἕνας δίπλα στὴν ἄλλη καὶ ὅτι ὁμιλοῦσθε γιὰ τὴν εὐτυχίαν σας. Καὶ ἡθέλαμε νὰ εἴμαστε ἀπείρως γλυκὰ, καθὼς ποτὲ ἄλλοτε, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σας, στὸ κεφάλι σας ἐπάνω... Γιατί λοιπὸν μᾶς ἀπογοητεύατε; Ἰσως ποτὲ πλεῖστα δὲν θὰ εἴχατε τόσο ὥραϊα καὶ τόσο εὐχρηστικὰ δὲν θὰ εἴχατε ποτὲ πλεῖστα τόσο νέαν καὶ τόσο ἑλκρῶν. Ἐμεῖς ἐτρέμαμε ὅλα μαζὺ, μ' ἕνα ἀδιάκοπο τρεμουλιασμά καὶ χριτωμένο, γιὰτὶ ἐπείχε ὁ ἥλιος μαζὺ μας. Ἐπειρῶμαζέμας σὺν ἕνα μεθυμένο παιδί, καὶ μᾶς ἔγγιζε μὲ τὰ χίλια χρυσὰ δάκτυλά του, μὲ χίλια χλιαρὰ δάκτυλα, ἐλα-

— κ. Μάριον. Δὲν μᾶς στέλνετε μερικὰ ἀπὸ τὰ πεντακάσια, μικρὰ ὅμως γιὰ νὰ διαλέξουμε;—κ. Θ. Προδρ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰς εὐγενεῖς κρίσεις. Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς. Δίκα καὶ ἔτι γράφετε, κ. Κολοκοῦδου-κέφαλε, καὶ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν σας ὅτι τὴν χρησιμοποιοῦμε γιὰ ἄλλο φύλλο.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— «Ψευδοῦται ἐλπίδες». Αὐτὸν τὸν τιτλὸν φέρει κομψότατο βιβλιαράκι, τὸ ὁποῖον ἐλάβαμε προσχέως. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ κ. Β. Α. Ἡλιοπούλου δὲν ἐρίζει τί πρᾶγμα εἶνε αἱ ψευθεῖσαι ἐλπίδες τοῦ Διήγημα; Φιλοσοφικὴν σύγγραμμά; Ἐναίσχυμος ἐρωτικὴ διατριβή; Ἐπὶ τέλους καὶ εἶνε καὶ κατὰ καλλίτερον ἡμποροῦσε νὰ εἶνε, ἔξω ὁ νεκρὸς κύριος ποῦ τὸ συνέγραψε, ἐμελετοῦσε εὐλακρινέστερον τὸν αὐτόν τοῦ καὶ τὴν ἑωὴν καὶ δὲν ἔχονταν εἰς φιλοσοφικοὺς ὁρισμούς, ὅχι καὶ τότε σφαλῶντες, ὡς οἱ ἐξῆς: «Μισάνθρωπος καλεῖται ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους. Ἐρως εἶνε πυρῆς ἕως. Ἦν σπινθὴρ ἐπίσης ὁ ὅλος, ὁ ὅλος, μὴ ὅστις θερμὴ φευγαλέα ἀσπίς, ἐμβάλλει τὸ πῦρ καὶ ἀνστατᾷ τὸ πᾶν ἐν τῇ καρδίᾳ». Ἀν δὲν περιωρισθῆκαμε εἰς ἀπλὴν ἀναγγελίαν τοῦ βιβλίου, δὲν φταίμε «μετὰ ὅλλ' ὁ συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος καὶ νέος εἶνε—συνεπῶς ἔχως κάποιος προσοχῆς—καὶ κακοὺς φίλους ἔχει, καθὼς τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἐπιστολὴ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία προτίσσεται τοῦ κομψοῦ βιβλίου ὡς πρόλογος.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΣ

Ἐκτίθεται εἰς τρίτην ἐπαναληπτικὴν μεθοδικὴν δημοπρασίαν ἡ κατασκευὴ ὑδραυλικῶν ἐργασιῶν πρὸς ἀρδύσιν τοῦ ἔλους Κηφισίας.

Προσφορὰι ἐνσφράγιστοι συνοδευόμεναι ὑπὸ χρηματικῆς ἐγγυήσεως κλπ. γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Ἀπριλίου ὥραν 10ην π. μ. ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἑταιρίας, ἐνθα εἰσὶν ἐκτεθειμένοι καὶ οἱ ὅροι τῶν συμφωνιῶν.

Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν ἀπὸ 20 Μαρτίου 1884 καὶ 16 Δεκεμβρίου Β. Διαταγμάτων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Ἀπριλίου 1903

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῶν Σιδηροδρ. Ἀττικῆς)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

καὶ ὅλο τὸ διαχυμένο χίμα ἀνέβλυζε στίς φλέβας μου, ἐφούσκωνε τὴν ἀδελφική μου καρδίαν, γιὰ νὰ ξαναγαπήσῃ μὲ μὴ ἀγάπῃ πλεῖστα ἀγνὴ καὶ πλεῖστα μακρυνή.

(Στὸ κιγκλιδωμὰ, στὸ βάθος, στὰ ὅρια μεταξὺ τοῦ κήπου καὶ τοῦ δάσους, φαίνεται ἡ Τρελλὴ μ' ἕνα μυστικὸ ὄρος καὶ συγκατακλινῶν. Τὸ πρόσωπόν τῆς τὸ σκεπάζει μὴ φύλλινη προσωπίδα· τὰ χεῖρά τῆς εἶνε φασκιωμέναι μὲ χόρτα. Μυστικὴ, σιωπηλὴ καὶ πρᾶσινη, ὁμοία μ' ἕνα παρὰδοξο φυτικὸ φάντασμα, προχωρεῖ πρὸς τὴν στοῶ—ἀόρατη—μέσα στοὺς φράκτας τῶν κυπαρίσσιων.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (γυρισμένη πρὸς τὸν ἐπισκέπτην, δειλὴ καὶ ἐκθυμῶν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ). Κι' ἦταν αὐτὸ τὸ μοναστήρι τὸ τέρας τοῦ φανερῶς σας ὁρόμου; τὸ μοναστήρι αὐτὸ κατοικημένο ἀπὸ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν Τρελλή;

ΒΙΡΓΙΝΙΟΣ. Παράξενός σου εἶς... Ἀ, σὲ δὲν ἡμπερεῖτε νὰ καταλάβετε!

ΒΕΑΤΡΙΚΗ. Κι' ἂν καταλάβω...

(Κόβεται κι' ἀναπνέει, γιὰτὶ ἔκουσε ἀπὸ μακρὺ τὸ κρυφὸ βήμα ποῦ πλητίζει).

Ἐρχεται! εἶν' ἐκεῖ...

(Ὡχρὸι, μὲ ἀδελφική καὶ οἱ δὲ, ἔχουν τὰ μάτια καρπωμένα πρὸς τὴν βωβὴν πρᾶσινον ἐμφάνισιν. Γιὰ ὀλίγες στιγμὰς ἡ σιγὴ εἶνε μεγάλῃ, καὶ δὲν τὴν διακόπτει παρὰ πότε πότε καμμιὰ φωνὴ χαλιδονοῦ, τὸ βούισμα τῶν μελισσῶν, ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου).

φρὰ καὶ πνεοῦρα, χωρὶς νὰ μᾶς κἀν ποτὲ κακό. Ἀπειρα ἦσαν τὰ παιγνίδια του, καὶ νέαν, καὶ πάντοτε διαφροσενικά. Μᾶς ἐκλόνιζε, μᾶς ἐκλόνιζε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μᾶς κουράσῃ ποτὲ, ὡς ἂν νῆμαλλε ἡ εὐθυμία μας νὰ ὑψώθῃ ἀκόμη, νὰ ὑψώθῃ· κι' ἔμελλε ἐτρέμαμε ὅλοι μαζὺ, μ' ἕνα ἀδιάκοπο τρεμουλιασμά, ὡς ἂν νῆμαλλε νὰ ξισαζήσῃ ἀπὸ μᾶς ἕνα πρωτόκοστο γέλοιο μὲ μὴ ξαφνικὴ ἔκρηξις..

Ἀ, γιατί τότε δὲν ἐδιέβαινε ἡ Βεατρίκη μὲ τὸν νομφίος (Ὁ Βιργίνιος καὶ ἡ Βεατρίκη κοττάζονται. Ἡ Τρελλὴ κάνει ἀκόμη ἕνα βήμα πρὸς αὐτούς. Εἰς τὸ βάθος, στὴν κιγκλιδωτὴ ὄρκα ἐμφανίζεται ἡ Σιμωνέττα καὶ κινεῖται γιὰ νὰ ἐμβῇ στὸ κήπο. Ἀλλ' ὁ Πάμφιλος ποῦ τὴν κατασκόπευε πίσω ἀπὸ τοὺς φράκτας, πηγαίνει νὰ τὴν συναντήσῃ. Γιὰ λίγες στιγμὰς μένουν μὲρὸς στὴν εἴσοδον ὕπερ ἀπομακρύνονται, χάνονται μέσα στὸ δάσος).

Γιὰ ἕνα πρᾶσινο ὄρεμα, ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε ὑποσχεθῇ στὴ Βεατρίκη ἕνα χρυσὸ ὄνειρο. Κι' ἔγινε ἕνα ὄνειρο σιμὰ στὸ παρὰδοξο. Καὶ σὺ ὄνειρο ἦταν ὁ γαμβρὸς ποῦ ἤρλετο ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ἑνοῖς ἐπάνω στ' ἔλος πρὸς τοῦτο τὸν κήπο Κ' ἡ Ἰσαβέλλα στὸ ζῦπνυμά τῆς ἔφρανε στὰ χεῖλιν τὴν ἀγγελίαν. Ἀλλ' ἡ Βεατρίκη ἴσως, ἂν ἐκεῖνο τὸν ἐξώστη ὅπου ἔκλειγε τὴν νύκτα, εἶχε ἰδῇ ἀπὸ μακρὺ τὸν νομφίος ποῦ ἐπερίμενε ἡ ψυχὴ τῆς καὶ εἶχε τρέξῃ εἰς προὔπαντῃς του μὲ ἐλάνυκτα ὅλα τὰ φτερά τῆς ψυχῆς τῆς. Καὶ μὲν περὶστέρι! Καὶ μὲν περὶστέρι!

(τὴν Πέμπτην τὸ τέλος)